

Előszó

Elidegenedtünk a technikától. Nem tudjuk már, mi van az autó motorházában; programozóként sem ismerjük sem a számítógépünk, sem a saját programunk összes alkotóelemét. Az autó fedélzeti számítógépe, a számítógép grafikus kezelőfelülete elfedi előlünk a rendszer valódi szerkezetét. Ez jó, mert a legtöbb művelet gyorsabban és könnyebben végezhetjük el, mint grafikus felület nélkül – és rossz, mert a gyorsabb és könnyebb munka kedvéért lemondunk a rendszer feletti teljes ellenőrzésről.

Mindez persze nem ok nélkül történt: a rendszereink, a számítógépeken futó programok sokkal bonyolultabbak lettek, miközben a technikával szemben egyre nagyobbak a követelmények. Olyan feladatokat kapunk, amelyeket nem tudnánk határidőre elvégezni, ha meg kellene értenünk az alkotóelemek működését, és az alapoktól kellene építkeznünk. Sokunkból biztosan hiányzik a kíváncsiság is, nem vagyunk olyanok, mint Zebike a *Sárkányos mese igazából*¹ című könyvben, aki a repülő kastélyban elsősorban a gépházat keresi. A legtöbbünknek azonban leginkább ideje nincs kíváncsinak lenni, és ez különösen igaz a rendszergazdákra.

A PowerShell képében a Microsoft a rendszergazdák kezébe adott valóban nagyon erős eszközt, amely úgy ad több ellenőrzést a rendszer fölött, hogy közben a feladat elvégzése nem jár több munkával. A PowerShell könnyen megtanulható parancssor, amely ugyanakkor teljesen programozható, és a legtöbb rendszerobjektumhoz hozzá lehet férni belőle.

¹ Kamarás István: *Sárkányos mese igazából*. Móra, Budapest, 1979.

Szalay Márton gyakorló rendszergazdaként olyan könyvet írt a PowerShellről, amely úgy alkalmazkodik a rendszergazdák igényeihez, mint maga a PowerShell. Az Olvasó olyan PowerShell-gyors-talpalót tart a kezében, amelyből – meglevő ismereteit is felhasználva – nagyon gyorsan, akár munka közben is megtanulhatja a munkájához szükséges parancsprogramozást (vagyis *szkriptezést*).

A könyv leírja a PowerShell használatához szükséges programozási alapismereteket, foglalkozik a fájlok, a mappák, a folyamatok és a beállításjegyzék kezelésével. Szó esik az Active Directory és az Exchange Server felügyeletéről, az SQL-adatbázisok használatáról és a PowerShell bővítéséről is.

Könyvünk címe „példatár”, bár egyáltalán nem olyan, mint a matematikaérettségiről ismert „zöld könyv”. A példák a magyarázatok részei, azonban önállóan is felhasználhatók.

A könyv 133 példát tartalmaz; ezeket kulcsszavak szerint rendezve felsoroltuk a könyv végén található Példajegyzékben is.

Egy 192 oldalas könyv nem tartalmazhat minden tudnivalót a PowerShellről. Ez egyrészt azt jelenti, hogy az Olvasó jó hasznát veszi korábbi ismereteinek – a programozásról, a .NET-ről, a Windows-hálózatokról, az Active Directory-címtárról és még sok minden másról. Másfelől pedig sok mindent lehet még olvasni a PowerShellről és a könyvben érintett többi témáról is. Ezt igyekszik megkönnyíteni a könyv végén levő irodalomjegyzék és a könyvhöz tartozó, folyamatosan bővülő weblap is, amely a <http://www.powershellkonyv.hu> címen érhető el.

Budapest, 2008. augusztus 17.

Kis Balázs
felelős szerkesztő